

har udtalt sig meget udførligt om det ene af dem, nemlig om det under Nr. 16, og det Samme gjælder jo om det under Nr. 20, som slutter sig dertil. Jeg bliver nødt til at dvæle lidt udførligere ved denne Sags tidligere Historie. Jeg har allerede før under Motiveringen af Nr. 16 sagt, at det var en naturlig og, som jeg troede, ligefrem nødvendig Konsekvens af § 3. Det er givet, at det er en Undtagelsesbestemmelse der. Der siges nemlig i dette Stykke, at et Distrikt kan inddeles i flere Dyrestuekredse, naar Forholdene gjøre det ønskeligt. Det er altsaa en saa bestemt Undtagelse, som tænkes kan. Der tilføies endvidere en indskrænket Bestemmelse om, at dog kunne Kredse ikke deles i flere, end der er Aanter; og endelig at en saadan Fordeling skal have Indenrigsministerens Godkendelse og Sanction, forinden den kan træffes. Nu bliver lettelig Følgen den, at naar §§ 5 og 6 ikke faae nogen Tilføielse, saa kan den Undtagelse blive betragtet som Lovens Regel, at ogsaa paa de Steder, hvor der ikke oprettes flere Dyrestuer, kan man i et og samme Distrikt stille Hingstestuerne fra Dyrestuerne. Det er et Forhold, som jeg i alt Fald med nogen Grund har troet ikke var heldigt, og som jeg med nogen Grund har troet, at heller ikke Thinget fandt heldigt. Allerede ved Sagens første Behandling her betoneede jeg meget stærkt det store Antal Dyrestuer, der vilde fremkomme efter Lovforslaget, betoneede den Fare, som jeg saae i, at Tid, Kræfter og Penge bleve anvendte paa Steder, hvor de, i disse for Landbruget meget trykkede Tider, kunde anvendes bedre, og jeg fremhævede den Gang Nødvendigheden af — og jeg tror, at det fandt en vis Tilslutning her i Thinget — at indskrænke dette Tal af Dyrestuer. Udvalget var lige strax ved sin Sammentræden enigt i dette Standpunkt og gif enstemmig ind paa, at det bedste Middel hertil var at fastslaa, at Dyrestuer og Hingstestuer afholdtes samtidigt, idet man derved vilde formindste Statsstuerens Antal med mindst det Halve og maaste formindste det til en Trediedel. Dette Forslag stillede ogsaa her ved anden Behandling, og jeg hørte ikke under den meget vidtløftige Forhandling — i alt Fald erindrer jeg det ikke — nogen væsentlig Indvending derimod. Nu har den høitærede Indenrigsminister ganske vist under Konferencen med Udvalget lagt en stor Vægt paa, at disse Dyre- og Hingstestuer ikke uløseligt blandes sammen, men at de ogsaa skulde kunne deles. Udvalgets Flertal er villigt til at gaa ind paa det som en Undtagelsesbestemmelse, naar Forholdene gjøre det ønskeligt. Jeg tror derfor, at Forskjellen mellem

Udvalgets Flertals Stilling og den høitærede Ministers ikke er slet saa stor, som han synes at hævde; han hævdede med saa megen Styrke, at det vilde være urimeligt, at Thinget vilde forudbestemme, at der bestemt skulde afholdes Hingste- og Dyrestuer sammen, hvor Forholdene gjorde det utilraadeligt. Men det vil Udvalgets Flertal netop ikke, lige saa lidt som den høitærede Minister; vi have netop villet give — og derved handler Bestemmelsen i det næstføidste Stykke af den nye § 3 — Tilladelse til, fuld Frihed til, hvor Forholdene gjøre det ønskeligt, at der kan afholdes særlige Stuer for hver Del. Derimod gaar Vædringsforslaget under Nr. 16 slet ikke ud paa at lægge nogen Hindring i Veien herfor; dette Vædringsforslag gaar kun ud paa, at naar saadanne Forhold ikke ere til Stede, naar der ikke er Forhold til Stede, som gjør det ønskeligt, at Statsstuedistriktet deles i flere Kredse, saa skulde Dyre- og Hingstestuerne være samlede. Nu siger den høitærede Minister: Hvorfor skulle vi lovgive om dette Punkt? Er det ikke naturligere og bedre at overlade det til Dyrestuekommissionerne eller Stutterikommisionerne, idet man maa forudsætte, at saadanne Kommissioner dog have større Sagkundskab paa det omhandlede Omraade end Landstinget? Det er muligt. Jeg skal i alt Fald forudsætte det; jeg finder ikke i Diebliffet nogen Anledning til at fremhæve Landstingets fortrinlige Sagkundskab og endnu mindre til at forkleine de vordende og derfor os alle ubekjendte Dyrestuekommissioners fremragende Egenstaber og store Sagkundskab, men jeg tror, at den høitærede Indenrigsminister vil erkende, at det er et overmaade farligt Princip, han der vil etablere; thi hvor mange Omraader vil der ikke findes, hvor Rigsdagen ikke kunde lovgive, naar man skulde gaa ud fra en saadan Betragtning; thi paa ethvert Omraade, hvor Lovens Gjennemførelse er overladt den specielle Sagkundskab, maa det jo altid være Tilfældet, at man kan sige, at disse Folk have en specielle Sagkundskab end Rigsdagen, og at man altsaa burde overlade Sligt til deres Skjøn, fordi de ville kunne træffe det Rette bedre. Det er, tror jeg, et farligt Princip; men derfor kunde det gjerne finde Anvendelse indenfor visse Grændser, og jeg for mit Vedkommende vilde i alt Fald have ønsket, at den høitærede Minister havde villet give Dyrestuekommissionerne en saadan Ret til at træffe Bestemmelse overfor et andet Punkt, hvor det forekommer mig at ligge klart, at der kan Landstinget i Grunden ikke lovgive og tage lovbindende Bestemmelser, nemlig med Hensyn til Aldersgrændsen mellem de forskjellige Dyr, der skulde æfte